

ת"פ 51623/11/19 - מדינת ישראל נגד עומר עומרי חמו

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 51623-11-19 מדינת ישראל נ' חמו

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

עומר עומרי חמו

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים עבדו הנאשם והמתלונן באולם אירועים כמלצרים. ביום 10.7.19 בשעה 18:00 או בסמוך לכך התפתח "משחק" בין השניים במהלכו דחפו ותפסו את הידיים האחד לשני. בהמשך הפך "המשחק" לאלים כשכל אחד אחז בידו סכין מטבח תוך שהם מבצעים תנועות חדות עם הסכינים האחד כלפי השני. בשלב מסוים, תפס הנאשם דבר מה בידו, שאינו ידוע למאשימה במדויק וזרק אותו לעברו של המתלונן. בתגובה נטל המתלונן מגש והיכה באמצעותו את הנאשם בגבו. הנאשם מצדו, נטל בתגובה סכין יפנית שהייתה במקום ופצע את המתלונן בפניו ובעורפו. עקב כך נגרם למתלונן חתך עמוק בלחי שמאל באורך 10 ס"מ, הנמשך מאחורי אוזן שמאל וכן חתך נוסף באורך 3 ס"מ, חוצה דרמיס בעורף שמאל.

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה עונשית, לפיו תוקן כתב האישום והוא הופנה לתסקיר שירות המבחן. כן הסכימו הצדדים שהמאשימה תגיש במסגרת הטיעונים לעונש תיעוד רפואי ותמונות והצדדים יוכלו להגיש סרטון המתעד את האירוע. נקודה נוספת הראויה לציון כבר עתה היא שלקראת סיום ההליכים בתיק זה, התברר שהנאשם עומד בפני גזר דין בתיק אחר שהתנהל נגדו בבית המשפט המחוזי בחיפה (להלן - התיק האחר). לבקשתו, עיכבתי את סיום ההליכים בתיק זה עד מתן גזר הדין בתיק האחר ולפני זמן קצר נגזר דינו בתיק האחר לצו מבחן ומאסר בן תשעה חודשים לריצוי בעבודות שירות. לאחר כל זאת נשמעו הטיעונים לעונש בתיק זה.

תסקירי שירות המבחן

3. שירות המבחן פרט בהרחבה את נסיבות חייו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על

המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 28 המתגורר בבית הוריו. הנאשם לא השלים שירות צבאי מלא ושוחרר בשל אי התאמה. במשך השנים עבד בעבודות מזדמנות, חווה משבר זוגי ונקלע לחובות כלכליים. צוין כי הנאשם פיתח בעבר תלות בהימורים ומגיל צעיר עשה שימוש בסמים בנסיבות חברתיות. ביחס לביצוע העבירה קיבל הנאשם אחריות על חלקו, הביע מוטיבציה להמשך שילוב בהליך טיפולי והראה מסוגלות להתמיד בטיפול ולהפיק תועלת ממנו. קצין המבחן ציין שקיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד והדיונים נדחו על מנת לבחון את התקדמות הטיפול. בתסקיר משלים צוין כי הנאשם מצוי בעיצומו של תהליך משמעותי בו הוא עובר שינוי חיובי, מוסר בדיקות שתן נקיות, מגלה מוטיבציה רבה לעריכת שינוי בחייו ועל כן הומלץ להעדיף את האפיק השיקומי ולהטיל מאסר מותנה, פיצוי וכן צו מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001. בהצהרה ציין המתלונן את הנזק הגופני והנפשי שנגרם לו, את הסבל הרב שסבל, את תקופת ההחלמה הארוכה שנדרשה ואת הנזקים הכספיים שנגרמו לו.

5. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם וטען כי הערך המוגן שנפגע הוא שלמות הגוף. בעניין חומרת הנזק נטען כי מדובר בפגיעה בפניו של המתלונן וכי השימוש בסכין מוסיף חומרה ממשית. ביחס למתחם הענישה, נטען שהוא נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר והמאשימה ביקש להשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי.

6. ב"כ הנאשם טען שלא מדובר באירוע אלימות 'קלאסי' וכי עובדות כתב האישום מלמדות על משחק אלים הדדי בין הצדדים שהסתיים בתוצאה לא קלה, אך ללא תכנון מוקדם. נטען כי תסקיר שירות המבחן מדבר בעד עצמו ויש לאמץ את המלצותיו. הסנגור הדגיש כי לאחרונה נידון הנאשם לעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ולכן שליחתו למאסר כעת תסכל את הליך השיקום ותמנע ממנו להשלים את ריצוי עונשו בתיק האחר.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, תאר את נסיבות האירוע וציין כי סייע למתלונן לאחר שנפצע. כן תאר את הליך הטיפול וציין שחדל לצרוך סמים ואין בכוונתו לשוב ולהסתבך בפלילים.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. מעשיו של הנאשם פגעו בשלום גופו, בטחונו ושלוות נפשו של המתלון. במקרה זה מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים וזאת לאור השימוש בסכין; המקום בגוף שנפגע; וחומרת הפגיעה. משכך, לא אחת מוטלים בעבירות אלו עונשים מאסר. ראו:

"המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009)).

9. כאן המקום להתעכב על נסיבות האירוע, שכן הוא חריג לעבירות אלימות המובאות תדיר בפני בתי המשפט. כתב האישום מתאר כי האירוע החל "במשחק" שבין המתלון והנאשם, אשר עבדו אותו יום באולם אירועים כמלצרים. אדגיש שהמילה "משחק" צוינה בכתב האישום עצמו ומכאן אף לא ראתה המאשימה באירועים שהתרחשו אגב "המשחק" כמגלמים עבירה פלילית כלשהי. "המשחק" כלל אחיזה בסכינים של הנאשם והמתלון ועשיית "תנועות חדות עם הסכינים האחד כלפי השני". בשלב מסוים של "המשחק", האירוע הסלים כאשר הנאשם זרק לעבר המתלון דבר מה והאחרון בתגובה הטיח מגש בגבו. הנאשם מצדו הגיב בשימוש בסכין לעבר פניו של הנאשם וגרם לו לחבלות קשות.

10. מעבר לעובדות אלו כפי שצוינו בכתב האישום, הסכימו הצדדים שהדיסק המתעד את האירוע יוגש וכי יקבעו על בסיסו ממצאים לעניין העונש (ראו בעמ' 12; ומדובר למעשה בהתניית הצדדים על הוראות סעיף 40' לחוק העונשין). עיינתי בסרטון המתעד את האירוע. ניתן לראות בו את שתואר בכתב האישום, אך אציין את הפרטים הנוספים שלהלן. האירוע המכונה "משחק" בכתב האישום נמשך דקות ארוכות, במהלכן השניים עורכים מעין "דו קרב" סכינים וכן מתגוששים עם ידיהם, כאשר בזמן זה יתר העובדים עוברים על פני השניים ומתעלמים מהאירוע, כך שסביר שאף הם ראו בו "כמשחק" (הגם שהוא שפסול ומסוכן כמובן). בשלב מסוים ניכרת הסלמה באירוע, כאשר המתלון מכה בגבו של הנאשם באמצעות מגש והוא בתגובה מסתובב אליו ופוגע בו. בעניין זה אציין שתי הערות. האחת, שהמכה שמכה המתלון את הנאשם בגבו עם המגש חזקה והיא מבוצעת כאשר הנאשם מתחיל להתרחק מהמתלון ומצוי עם גבו אליו. השנייה, שלא ניתן לראות את שמצוין בכתב האישום לפיו לפני המכה עם המגש הנאשם זרק "דבר מה" לעברו של המתלון. דומה שהכוונה הייתה שהנאשם השליך בשלב זה על הרצפה בגד כלשהו שהיה מונח על המגש (שלאחר מכן ייעשה בו שימוש על ידי המתלון) אך אין לראות שנזרק דבר מה לעבר המתלון. עוד אציין שלא ניתן לראות את הדקירה עצמה, בשל כך שהצילום הוא ממרחק יחסית, ואולם לאור כך שהמתלון מפונה מהמקום כשהוא אוחז בפניו ניתן להבין שזהו רגע הדקירה. בעניין זה אציין גם שהצדדים הסכימו שהסכין שבאמצעותו בוצעה הדקירה הייתה שייכת למתלון והובאה על ידו למקום.

11. ביחס לנזק שנגרם הרי שמדובר בפגיעה קשה אשר תלווה את המתלונן לכל חייו והדברים עולים בבירור מהתמונות שצורפו, מהמסמכים הרפואיים ומהצהרת נפגע העבירה.

12. לסיכום, מדובר באירוע שתחילתו במעין משחק מסוכן ששיחקו הנאשם והמתלונן וסופו בפגיעה קשה. הפגיעה לא נגרמה במהלך "המשחק" שכן מובן שהדבר חרג מגבולות הסכמת הצדדים במסגרת "המשחק" וכי מדובר בתגובה קשה, חריגה, בלתי מותאמת ופוגענית (ראו בהשוואה, פגיעות אגב משחקי ספורט כאמור בסעיף 34ג' (5) לחוק העונשין). על כך נאמר לא אחת כי סכין הנראית במערכה הראשונה תדקור במערכה השנייה (ראו למשל, ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.2004)).

13. **מדיניות הענישה:** לא אחת נקבע כי על בית המשפט לתרום תרומתו בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראה:

אירועי האישום הראשון הם ביטוי לתופעה הפסולה שזכתה בפסיקתנו לכינוי "תת-תרבות הסכין" שבמסגרתה צעירים עושים שימוש בכלי משחית במסגרת תגרות אלימות ולשם פתרון סכסוכים (ראו בין רבים ע"פ 79/15 קנדלקר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015); ע"פ 3585/13 מדינת ישראל נ' הררי, פסקה 9 (26.4.2015)). תופעה זו דורשת הוקעה ועליה לגרור בצידה ענישה מחמירה שתשקף הן את העונש ההולם למידת הפגיעה בפועל בנפגעי העבירה, הן את פוטנציאל הנזק של המעשים שעלולים להסתיים בתוצאה קטלנית ותרתיע מפני ביצוע מעשים דומים (ע"פ 121/16 מדינת ישראל נ' פלוני (11.2.2016)) "למרבה הצער תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה.... אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור" (רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020)). "יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5128/21 אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל (15.8.2021)).

14. לאור שתואר לעיל, האירוע מושא עניינו חריג וכאמור רובם המכריע של המקרים המובאים בפני בית המשפט אינם דומים. עם זאת, אפנה למקרים הבאים וזאת בשינויים המחויבים: רע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות החזקת סכין ופגיעה כשהעברין מזויין ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. מדובר היה בסכסוך מתמשך בין הנאשם למתלונן במסגרתו חסם המתלונן את רכבו של הנאשם בעוד זה הוציא מרכבו סכין ודקר אותו בכף ידו השמאלית וגרם לו לחבלות וחתכים שהצריכו תפירה. נקבע כי המתחם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי "מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרונם בדרך של אלימות. סופה של התנהלות אלימה שכזו, בגין עניין של מה בכך, ראוי שיהא עונש משמעותי של מאסר בפועל"; רע"פ 489/21 ישראל ביטאו נ' מדינת ישראל (26.1.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת פגיעה בנסיבות מחמירות ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, חלף מאסר לריצוי בעבודות שירות. בין הנאשם למתלונן התפתח ויכוח במהלכו דחף המתלונן את הנאשם והוא בתגובה

דקר אותו באמצעות חפץ חד בבטנו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו כאמור. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחתה וצוין כי "על בתי המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות מעין אלו, ולשלוח מסר מרתיע שלפיו העונש הראוי בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל מאחורי סורג וברזל"; רע"פ 4121/22 **אוסאמה סנדוקה נ' מדינת ישראל** (21.6.2022), בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירות החזקת סכין ופציעה לשמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף מאסר בפועל למשך חודש. באותו המקרה התפתחה קטטה בין הנאשם ואחרים למתלונן במהלכה היכה הנאשם את המתלונן באמצעות אבן ודקרו ברכו פעמיים באמצעות סכין; עפ"ג 5778-03-22 **אנוור חסאן נ' מדינת ישראל** (16.6.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת פציעה כשהעברין מזוין ובעבירת איומים בכך שבמהלך ויכוח עם המתלונן הוציא הנאשם סכין, הניפו לעבר פלג גופו העליון של המתלונן, אחז בכתפו וחתך את רגלו באמצעות סכין. הנאשם נידון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים וערערו נדחה.

15. סיכומו של דבר, בשים לב לכל האמור לעיל, אני סבור שמתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

16. קביעת עונשו של הנאשם מעמדת בין שיקולי הענישה השונים, הלימה ושיקום. המעשה - פגיעה בסכין בפניו של אדם - חמור ביותר והתוצאה קשה מאוד. נתונים אלו תומכים בענישה מחמירה כעתירת המאשימה. מנגד, נסיבות העניין הכוללות כפי שתוארו לעיל "צובעות" את האירוע בצבעים קודרים פחות והצורך להשיב לנאשם "כגמולו" פוחת, כך שניתן להשיג את תכליות הענישה בדרכים מתונות יותר. לכך יש להוסיף שהאירוע התרחש לפני מעל לשלוש שנים; הנאשם היה אז צעיר כבן 24 שעברו נקי; ושירות המבחן סבור שקיימים בעניינו סיכויי שיקום משמעותיים. על רקע נתונים אלו דעתי היא שיש להימנע מכליאת הנאשם ולהסתפק בעונש שניתן לרצות בעבודות שירות ובפיצוי משמעותי. אסביר.

17. שירות המבחן הגיש בעניינו של הנאשם מספר תסקירים כאשר ההמלצה היא להעדיף את האפיק השיקומי. צוין כי הנאשם הוא צעיר שנסיבות חייו אינן קלות. מזה תקופה לא מבוטלת הוא שומר על ניקיון מסמים; נמצא בעיצומו של תהליך משמעותי; עובר שינוי חיובי בחייו; וניכר שהוא נתרם מהטיפול ומגלה מוטיבציה רבה להתמיד בו. לאור כך המליץ שירות המבחן על המשך ההליך הטיפולי במסגרת צו מבחן. מקובל עלי, אפוא, שהוכחו בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום, כמשמעות הביטוי בסעיף 40ד' לחוק העונשין (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014); ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)). הנאשם כאמור הוא צעיר. במועד ביצוע העבירה עברו היה נקי. הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו. הוא שינה מאורחות חייו, בדיקות השתן שמסר נקיות והוא התגייס להליך טיפולי. כל אלו מצדיקים מסקנה בדבר סיכויי שיקום ממשיים. מסקנה זו מתחזקת לאור כך שרק ביום 17.1.23 קבע בית המשפט המחוזי קביעה דומה בעניינו (ת"פ 16097-08-21) וביכר את האפיק השיקומי. בעניין זה אציין שאינני סבור שהרשעת הנאשם בעבירה נוספת (שנעברה לאחר עבירה זו) מצדיקה מסקנה שונה ואציין שאף בית המשפט המחוזי היה מודע לעבירה בתיק זה וקבע שקיימים סיכויי שיקום. בצד דברים אלו, אציין כי חרף חשיבות שיקול השיקום, הוא אינו חזות הכל, ולא אחת הוא ידחה מפני עקרון ההלימה והצורך בענישה שתשקף את חומרת המעשה (ע"פ

5376/15 ניסים ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.2016); ע"פ 126/22 מדינת ישראל נ' פלוני (27.4.2022), פסקה 16). השאלה היא אפוא מהו האיזון הראוי במקרה זה.

18. לאחר בחינת מכלול השיקולים, באתי לכלל מסקנה לפיה עקרון ההלימה יכול למצוא את ביטויו המלא גם בענישה שלא תכלול עונש בכליאה, אלא שיתאפשר לנאשם לשאת בעונשו בדרך של עבודות שירות בצירוף פיצוי משמעותי. עונש מאסר בכליאה הוא עונש קשה ומכאיב. נלוות לו השפעות הרסניות לנאשם ולבני משפחתו. בנוסף, עונש מאסר בכליאה עלול להוריד לטמיון את סיכויי השיקום וזאת בשל כך שלא ניתן יהיה לחייב את הנאשם בצו מבחן (סעיף 1 לפקודת המבחן). כמו כן אין להתעלם מהאפקט הקרימינוגני (היינו הטמעת ערכים עברייניים) המאפיין לא אחת את השהייה במאסר, כך ששילוב נתון זה עם היעדר הכוונה מצד שירות המבחן יביא בסבירות גבוהה לכך שסיכויי השיקום ירדו לטמיון (ראו דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"; לעניין הימנעות מהטלת עונש מאסר ביחס למי שאינו בעל דפוסי עבריינות מובהקים ראו ע"פ 4318-10-11 מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח' (5.1.2012), חוות דעתו של כב' השופט שפירא (כתוארו אז)).

19. נתון נוסף שיש להביא בחשבון הוא גזר דינו של בית המשפט המחוזי שניתן לפני זמן קצר. כפי שצוין לעיל, הנאשם הורשע בזמן ניהול הליך זה, גם בעבירות סמים בתיק אחר ונידון ביום 17.1.23 לעונש מאסר בן 9 חודשים בעבודות שירות וצו מבחן. בית המשפט המחוזי חרג בכך באופן משמעותי ממתחם הענישה והעדיף את האפיק השיקומי. ברי, אפוא, כי הטלת עונש מאסר בכליאה כעת תשפיע באופן ישיר על גזר דין זה, שכן לפי סעיף 51(א)(1) לחוק העונשין, במקרה בו עובד שירות נידון בתיק אחר לעונש מאסר בכליאה "לא תחל עבודת השירות או תופסק ביום מתן גזר הדין, לפי העניין, ועובד השירות יישא את עונשו או את יתרת עונשו, לפי העניין, בבית הסוהר מהיום האמור או מיום אחר שקבע בית המשפט; עובד השירות ישא את תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט, שהרשיעו בשל העבירה האחרת, ציווה ששתי התקופות, כולן או מקצתן, יהיו חופפות". משכך, הטלת עונש מאסר בכליאה בתיק זה תביא בהכרח לכך שהנאשם לא יישא בעונש שהטיל עליו בית המשפט המחוזי בעבודות שירות אלא בכליאה וסביר שאף צו המבחן יבוטל (שכן מבחן אינו אפשרי במקרה של מאסר שלא בעבודות שירות, סעיף 1 לפקודת המבחן). מדובר אפוא בסיכול ברור של כוונת בית המשפט המחוזי להעדיף את האפיק השיקומי ולהימנע מכליאת הנאשם. עם זאת, למען הסר ספק, אומר את הדברים בצורה ברורה. לא זה השיקול שהביאני להימנע מהטלת עונש מאסר בכליאה. למסקנה זו הגעתי גם מבלי להביא בחשבון את השלכת העונש על גזר הדין האחר והדבר היווה רק שיקול נוסף ואף במשקל נמוך יחסית. לו סברתי שהעבירה שעבר הנאשם מצדיקה - כשלעצמה - מאסר בכליאה לא הייתי מהסס להורות כך אף בהינתן תגובת השרשרת כאמור. בעניין זה אציין כי לו כך היה קורה, היה הנאשם יכול להלין רק על עצמו. לידי, הנאשם נטל סיכון משמעותי כאשר בחר שלא לצרף תיק זה לתיק בבית המשפט המחוזי והעדיף לקבל שני גזרי דין שונים. אכן, הנאשם רשאי לנהל את עניינו כרצונו והוא בחר שכל בית משפט יגזור את דינו בנפרד, ואולם בדרך זו הוא נטל סיכון והוא בוודאי צפה שהענישה בתיק המאוחר עלולה להשפיע על הענישה בתיק האחר ולהיפך. עם זאת, יש לציין כי בית המשפט המחוזי היה מודע לתיק זה וכאמור, אף אני הייתי מודע לתיק האחר לכל אורך ניהול ההליך, כך שהנאשם עשה את המהלך בגלוי ולא באופן מניפולטיבי.

20. כאמור, העונש הראוי הוא מאסר בעבודות שירות, צו מבחן ופיצוי. לצורך קביעת התקופה הבאתי בחשבון את העונש בתיק האחר ובמטרה להימנע מתוצאה קשה מידי, סברתי כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בן 6 חודשים וזאת בנוסף לעונש שהוטל עליו בתיק האחר (9 חודשים). ביחס לפיצוי הרי שהבאתי בחשבון את חומרת הפגיעה

והמטרות העומדות בבסיסו של פיצוי פלילי.

21. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **שישה חודשי מאסר בפועל.** הנאשם יישא עונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה ועונש זה הוא **במצטבר** לעונש המאסר בעבודות שירות בו הוא נושא כיום בתיק האחר והוא יחל לשאת עונש זה רק לאחר סיום עבודות השירות בתיק האחר בהתאם למועד שימציא הממונה. מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.

ב. **צו מבחן למשך 18 חודשים.** אני מודע שלכך שמדובר בתקופה ארוכה מזו שעליה המליץ שירות המבחן ואולם לאור כך שהתקופה מתחילה כעת, סברתי שנדרשת תקופה ארוכה יותר בשל קיומם של שני גזרי דין מקבילים. כן מובהר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הוראות שירות המבחן ואם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גוף האדם.

ד. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 10, בסך 50,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.6.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקיו של המתלונן והוא רשאי להגיש תביעה אזרחית.

המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

המזכירות תמציא את גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

הממונה ימציא הודעה לתיק בית המשפט כאשר מועד תחילת העבודות יהיה ידוע ובכל מקרה יעדכן עד יום 1/12/23

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אדר תשפ"ג, 15 מרץ 2023, במעמד הצדדים.